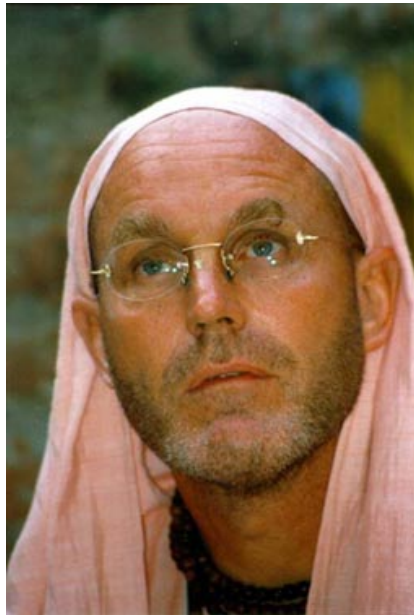

KELIAUJANČIO VIENUOLIO DIENORAŠTIS
super pokalbis su senuku veteranu!

11 dalis, 5 skyrius
Gegužės 7, 2010

Šrila Indradjumna Svamis

Pergalės diena

Prieš keletą dienų, gegužės pradžioje, įlipau į lėktuvą, kurio skrydžio numeris 677, skrendantį iš Varšuvos į Maskvą. Apsidairęs nustebau, kaip pasikeitė laikai. Aerofloto lėktuvas buvo visiškai

naujas Boeing 737, jis žymiai skyrėsi nuo to, kuriuo atskridau į Rusiją iš Anglijos 1989 pavasarį. Tais laikais visi Aerofloto lėktuvai buvo daugiau nei dvidešimties metų senumo.

Ir nebeliko senų niurzglių stiuardesių, kurios nepasakydavo, kiek yra valandų. Dabar ekipažą sudarė gražiai atrodančios jaunos moterys ir vyrai, laisvai kalbantys rusiškai, lenkiškai ir angliškai.

- Prašom sėstis, pone, - pasakė stiuardėsė paimdama įlaipinimo kortelę. – Gal galėčiau paimti jūsų striukę? Ar norėtumėte sulčių?

- Ne, ačiū, - atsakiau, - viskas gerai.

Ji pažvelgė į savo sąrašą.

- Matau, kad jums suteikta verslo klasė, - pasakė ji.

Nusišypsojau.

- Na, skraidau su jumis daugiau nei dvidešimt vienerius metus, - pasakiau. – Surinkau daug mylių.

Greitai lėktuve nuotaika pasidarė kaip vakarėlyje – keleiviai pradėjo bendrauti vienas su kitu. Atsisėdau į savo vietą ir užsimerkiau. Mano mintys nuklydo atgal prie pirmo skrydžio į Rusiją, kuomet salone tvyrojo niūrios nuotaikos.

Tuomet Rusija buvo komunistinė respublika, valdančioji SSSR šalis. Žmonių gyvenimus kontroliavo valdžia, ir jie gyveno skurdžiai, nepaisant to, kad dirbo sunkiai, daugiausia fabrikuose. Prisimenu daugybę įvairiausių klausimų, kuriuos man įvažiuojant į šalį uždavė imigracijos pareigūnai.

Ir kitas dienas bei savaites man teko labai rizikuoti susitinkant su bhaktais slaptuose susirinkimuose butuose, pusrūsiuose ir pastogėse. Religiniai judėjimai buvo uždrausti, ir sklandė gandai, kad jei pagaudavo užsienio šalių misionierius, uždarydavo juos penkiolikai metų į kalėjimą.

Atsimerčiau ir apsižvalgiau.

“Taip, - pagalvojau, - Rusija dabar demokratiška šalis, viskas daug lengviau ir saugiau, tačiau aš ilgiuosi senųjų dienų, sunkumų ir nuotykių, kai visuomet tekdavo pasikliauti Krišna”.

Po dvidešimties minučių atrodė, kad visi keleiviai sulipo, tačiau durys vis dar buvo atidarytos.

- Ar ko nors laukiame? – paklausiau stiuardėsės.

- Taip, laukiame, - atsakė ji mandagiai.

Po penkių minučių padedamas dviejų stiuardesių pro duris įėjo senukas. Jos nurodė jam vietą šalia manosios. Tačiau buvau vienintelis keleivis verslo klasėje, taigi buvo pakankamai daug laisvų vietų.

- Ar pasodinti jus kur nors kitur? – paklausė senuko viena iš stiuardesių.

Jis pažvelgė į mane, o po to į laisvas vietas.

- Ne, - atsakė jis, - man bus gerai šalia to džentelmeno.

Jis sunkiai įsitaisė savo vietoje. Ant jo palto pastebėjau penkias eiles ryškių spalvotų medalių. Prabėgo keletas akimirkų tylos, kai jis pasisuko į mane ir prakalbo ryškiu rusišku akcentu.

- Spėju, skrendate į Maskvoje vykiantį pergalės paradą, - pasakė jis.

- Atsiprašau, pone, - pasakiau. – Nelabai suprantu apie ką kalbate.

- Tai paradas Raudonojoje aikštėje švenčiant šešiasdešimt penktąsias mūsų pergalės prieš nacius metines Didžiajame Tėvynės kare, - pasakė jis. Akimirką patylėjęs tęsė. – Žinoma, Rusija suvaidino pagrindinį vaidmenį, - pasakė jis, - bet jūsų žmonės tikrai padėjo. Esate britas ar amerikietis?

- Amerikietis, pone, - atsakiau.

- Jūsų vyriausybė siunčia į paradą kontingentą kareivių, - pasakė jis, - taip pat siunčia ir Prancūzija, Britanija ir Lenkija. Atvyksta dvidešimt penkių užsienio šalių lyderiai stebėti procesijos kartu su Rusijos prezidentu Medvedevu.

- O, suprantu, - atsakiau.

Jis pasuko galvą į šoną ir pažvelgė į dangų.

- Mes sunkiai kovojome, - pasakė jis jausmingai. – Praradome daug kareivių, o dar daugiau buvo sužeista. Tačiau mes laimėjome. Ir mes džiaugiamės, kad jūs, amerikiečiai, stojote mūsų pusėn. Tėvynė dėkinga.

- Taip, Pone, - pasakiau.

- Žinote, - pasakė jis su pasididžiavimo gaidėle vis žiūrėdamas į šoną, - parade bus keletas mūsų naujausių ir galingiausių ginklų. Bus demonstruojamos priešlėktuvinės raketų ir patrankų sistemos Pancir S1 ir Buratino, o taip pat tarpžemyninė kovinė raketa Topal-M, mokomasis kovinis lėktuvas Jak-130 ir atakuojantys sraigtasparniai Mi-28 ir Ka-52.

“Jis tikrai išmano savo karinę ginkluotę”, - pagalvojau.

Jis pasisuko į mane.

- Iš viso aikšte prariedės 161 tankas ir raketa, - pasakė jis, o jo balsas pasidarė garsesnis ir susijaudinęs, - o Rusijos danguje aukštai skraidys šimtas dvidešimt septyni lėktuvai. Šią

akimirką užsienio pulkai repetuoja kartu su 10.500 Rusijos kareivių. Tai ypatinga garbė jūsų kareiviams pasirodyti Rusijos žemėje.

- Taip, tikrai taip, - atsakiau.

- Tai buvo visų laikų didžiausia pergalė, - tęsė jis. Tada jo akys apsiblausė. – Tačiau mes praradome tiek daug vyrų, - tęsė jis, - taip pat ir civilių. Vokiečiai – geri kovotojai. Pergalėėjo iš rankų į rankas.

Tylėjau.

- Jūsų seržantas Beyrle buvo geras karys, - pasakė jis. – Juk girdėjote apie jį, ar ne?

- Ne, pone, bijau, kad ne, - atsakiau.

Jis atrodė kiek nepatenkintas.

- Mes jį vadinome šokinėjančiu Joe Beyrle, - pasakė jis. - Jis buvo pagautas vokiečių, kai 1944 metais nusileido parašytu Normandijoje antrojo fronto atidarymo dieną. Vėliau jis pabėgo iš Stalag III koncentracijos stovyklos ir prisijungė prie Rusijos pajėgų. Jis įgijo mūsų pasitikėjimą parodydamas savo sugebėjimus sprogdinti vokiečių tankus. Vėliau jis buvo stipriai sužeistas ir Rusijos kariškiai išgabeno jį į JAV ambasadą Maskvoje. Jis vadinamas dviejų tautų didvyriu, ir mes dėkojame jums už tai.

- Nėra už ką, - atsakiau.

- Tačiau jei neskrendate į paradą Maskvoje, - pasakė jis, - tai kur tada skrendate? Ir kodėl esate taip apsirengęs?

- Esu vienuolis, - atsakiau.

- Mes turime savo religiją, - pasakė jis. – Esame Rusijos stačiatikiai. Tai mūsų tradicija, mūsų istorija.

- Suprantu, - pasakiau, - tačiau judėjimas, kuriam aš tarnauju, įkurtas jūsų šalyje prieš trisdešimt devynerius metus. Šiuo požiūriu į jį taip pat galima būtų žiūrėti kaip į Rusijos istorijos dalį.

Jis akimirką pagalvojo.

- Trisdešimt devyneri metai, - pasakė jis. – Na, turite pagrindo taip sakyti.

- Taip, - pasakiau, - mes turime galimybę pasidalinti savo idealais su jūsų žmonėmis, nes tokie vyrai kaip jūs kovojo su priespauda prieš šešiasdešimt penkerius metus.

- Taip! – pasakė jis. – Mes nugalėjome nacių režimą.

- Ir mes esame jums už tai dėkingi, - pasakiau uždėdamas savo delną ant jo rankos, - iš tiesų dėkingi.

- Ačiū, - pasakė jis. – Tačiau nesu įsitikinęs, kad jūsų grupė, ar kaip ji ten vadinasi, būtų laikoma svarbia Rusijos istorijos dalimi. Beje, koks jūsų judėjimo vardas?

- Jis vadinamas Harė Krišna judėjimu, - pasakiau.

- Harė Krišna! – sušuko jis susijaudinęs. Jo veidas nušvito ir jis plačiai nusišypsojo. – Kodėl nepasakėte man? Rusijoje daug krišnaistų. Jie visur. Jie dainuoja gatvėse, pardavinėja knygas ir dalina maistą benamiams Maskvoje. Visi jie yra geri rusų vaikinai ir merginos.

Netekau žado.

- Esate teisingi, - tęsė jis, - už visa tai, ką jūsų žmonės padarė, aš laikau Harė Krišna svarbia Rusijos istorijos dalimi.

Kaip tik tuomet priėjo stiuardėsė.

- Ar kuris nors iš jūsų norėtųmėte sulčių? – paklausė ji.

- Taip, - pasakė jis. – Mes švęsime. Aš pasiimsiu šį džentelmeną į pergalės parada rytoj. Turiu bilietų.

- Ačiū už pakvietimą, - atsakiau.

Lėktuvui judant pakilimo taku mes pakėlėme stiklines su sultimis.

- Už pergalės dieną, - pasakė senasis veteranas.

- Ir už Harė Krišna! – pridėjau aš.

- Taip, taip, ir už Harė Krišna, - pasakė jis, - už Harė Krišna.

O kai lėktuvas pakilo, pagalvojau apie tai, ką Viešpats Čaitanja pasakė apie pergalę prieš penkis šimtus metų:

ceto darpana marjanam bhava maha davagni nirvapanam
sreyah kairava candrika vitaranam vidya vadhu jivanam

anandambudhi vardhanam prati padam purnamrtasvadanam
sarvatma snapanam praram vijayate sri Krsna sankirtanam

Tebūnie pergalinga Šri Krišnos sankirtana, kuri nuvalo dulkes, per ilgus metus susikaupusias širdyje, ir užgesina sąlygoto gyvenimo gaisrą – sustabdo besikartojančius gimimą ir mirtį. Sankirtanos judėjimas – aukščiausias palaiminimas visai žmonijai, nes jis skleidžia malonių mėnulio spindulius. Tai gyva transcendentinio žinojimo esmė, maitinanti transcendentinį palaimos vandenyną ir leidžianti iki galo pajusti visad mūsų trokštamo nektaro skonį.